

nast wägga targaks piddas, ütles: „Kõlmetamisse surm woib õige kerge ja maggus surm olla, sest innimenne istub mahha, uinub, ja kui ülles ärkab, siis on ta surnud.“

Salla asfi.

Üks soldat kirjotas tutwale kirja, panni pitseriga finni, — agga ei kirjotand peale kirja, — ja wiis posti maiasse. Kirja wasto wõttes ütles posti herra: „Agga sia polle jo peale kirjotud ühti, kus pole ja kelle kätte se kirri peab minnema?“ — „Sedda polle tarwis iggaühhel teada!“ kostis soldat, ja läks omma teed.

Kes otsib, se leiab.

Kaks ülleannetumat tullid tee peäl ühhe wanna õiglase mehhe wasto, wõtsid tedda kahhe wahhele, ja küsisid: „Kumb sa enne-mast woi ennam osled, kas wõlla-roog woi lol wassikas?“ Wanna kostis: „Ollen õiete praego nende kahhe wahhele juhtunud.“

Pirkus ei olle tarkus.

Kaks kolitud meest, teine õiete suur ja teine koggoni pissoke, juhtusid hobilt kohto ette. Suur küsis weikesse kääst, mis ametmees ta piddi ollema, — ja kui ta teada olli sanud, ütles pilgo pärrast: „Mis tarkust teie suggusel ka woib olla, — teid woiksin keige teie tarkussega tasko pista!“ „Miks mitte“, kostis teine, „ja kui sedda teeksite, siis olleks teil wist ennam tarkust taskus kui peas.“

Kes ei lähha, sedda wiakse.

„Eks ma sulle jo ammo polle üttelnud, et sa üksford ikka torni lähhad?“ ütles kohto tener ühhe wargale, kedda ta wangi wiis. — „Marri jut!“ wastas warras, „ma polleks ello-aialgi senna lainud, kui teie mitte ni armolinne ei olleks olnud, egga mind senna winud.“

Oppetus keik hea.

Ühhel rätseppa issandal olli se wiis, et omma õppi-poistele igga pühhapäwa õhtul